

[اطلاعات شخصی افراد حذف شده است]

[برای وضوح بیشتر فقط مطالب و اخبار مربوط به افراد و جامعه بهائی تایپ شده است]

[برگرفته از سایت: [ایران وایر](#)]

[تاریخ: ۲۷ ژانویه ۲۰۱۶ [۷ بهمن ۱۳۹۴]]

فرشته ناصحی

زندانیان سیاسی و امنیتی چطور تقسیم بندی می شوند؟

بیست و نهم دی ماه مجلس شورای اسلامی کلیات طرح «جرم سیاسی» را بررسی کرد و ضمن روشن کردن مصادیق این دسته از جرایم، آن را به تصویب رساند. بر اساس ماده ۲ این قانون، چنان چه جرمی حتی با انگیزه اصلاح امور کشور بر علیه مدیریت و نهادهای سیاسی و بدون نیت ضربه زدن به اصل نظام انجام شود، جرم سیاسی محسوب می شود، توهین و افترا به روسای سه قوه نظام بخشی از جرایم احتمالی ارتكابی است.

بر اساس این قانون، مجرم سیاسی نباید لباس زندان بپوشد، باید در بندهای غیر عادی زندان نگه داری شود، حق ملاقات و دسترسی به نشریات برای او محفوظ باشد، بازداشت انفرادی برای آن ها ممنوع بوده و اجرای مقررات ناظر به تکرار جرم در مورد متهمان محکوم به جرایم سیاسی ممنوع است.

تا به حال مفهومی به نام «زندانی سیاسی» در قانون پیش بینی نشده بود. به همین دلیل هم معترضان به شرایط موجود، اصلاح طلبان، فعالان مدنی، کنش گران حقوق بشر، منتقدان به نظام، کسانی که قایل به فعالیت مسلحانه هستند، اسلام گرایان منتقد، وابستگان به گروه های چپ و مارکسیست، هواداران «مجاهدین خلق»، هواپیماربایان، توهین کنندگان به شعایر مذهبی، مبلغان دین مسیحیت، دین زرتشتی و معتقدان به دیانت بهایی و نیز کلیه کسانی که نسبت به شرایط موجود معترض بوده یا قایل به اصلاح وضعیت بوده اند، با عنوان «مجرمان امنیتی»، در یک محل نگه داری شده و از هیچ گونه حق مدنی و قانونی برخوردار نبوده اند.

زندانیان امنیتی متشکل از تروریست ها، اخلاص گران در نظم و امنیت عمومی، توهین کنندگان به رهبر و ادیان، بمب گذاران، هواپیماربایان و از این قبیل در محدوده مجرمان سیاسی محسوب نمی شدند.

«ع. الف» یک زندانی سیاسی است. او با اشاره به این که تاکنون جرمی به نام «جرم سیاسی» در قانون ایران تعریف نشده بود، می گوید: «به همین دلیل در زندان های ایران همه این گروه از زندانیان در بندهایی به نام "بند امنیتی" نگه داری می شوند. ما یک زندگی مسالمت آمیز داریم با هزاران عقیده متفاوت؛ یک طرف دین باوران و اقلیت های دینی و آموزش دهندگان ادیان مختلف که غالباً هم انسان های شریف و آرامی هستند، سمت دیگرمان زندانیان امنیتی. حتی به تعریف حکومتی، تروریست ها، اخلاص گران در نظم و امنیت عمومی، توهین کنندگان به رهبر و ادیان، بمب گذاران، هواپیماربایان و از این قبیل متهمان در همین بند نگه داری می شوند.»

این عدم تفکیک سبب وجود تنوع ویژه ای شده است: «دقت کنید! یک تروریست قاتل و بمب گذار با یک بهایی معتقد به دینش که هیچ فعالیت سیاسی به جز پایبندی به دیانتش انجام نداده، با یک روزنامه نگار در یک بند مشترک نگه داری می شوند. همه بازداشت شدگان "جنش سبز"، اعم از بمب گذار، فردی که هیجان زده شده و اتوبوسی را به آتش کشیده و یا مثلاً یک بسیجی را با کلاه کاسکت مضروب کرده، وکلا، روزنامه نگاران و فعالان حقوق مدنی که نسبت به عدم اجرای قانون و رواج بی قانونی شکایت داشته اند، یا حتی وکلا و روزنامه نگارانی که به جرم های غیرمرتبطی مثل حمل مواد مخدر بازداشت شده اند، همگی در یک بند مشترک نگه داری می شوند. حتی-باورتنان

نمی شود- تا پیش از این، داعشی ها و هوایماریهای پرواز تهران- دمشق نیز در کنار سایر زندانیان سیاسی در بند ۳۵۰ اوین نگه داری می شدند.»

به گفته وی، این زندانی ها در بندهای ۲۰۹ و ۲۴۰ «اوین» که متعلق به وزارت اطلاعات هستند، بند «دو الف» یا همان بند امنیتی سپاه در این زندان، بند موسوم به «بند سپاه» که متعلق به وزارت اطلاعات است در زندان «رجایی شهر» و بند امنیتی این زندان که به «اندرزگاه چهار» مشهور است نگه داری می شوند. در سالن ۱۰ آن نیز هواداران و اعضای «القاعده»، «داعش» و «انصارالاسلام» جای داده شده اند.

این زندانی می گوید در سالن ۱۲ زندان رجایی شهر که معروف به بند سیاسی است، زندانی های بهایی (عقیدتی)، «پ.ک.ک» و «پژاک» (امنیتی)، هواداران مجاهدین خلق (امنیتی) و جاسوسان نظامی (امنیتی)، توهین کنندگان به رهبر (عمومی)، کارمندان سابق وزارت اطلاعات با یا بدون اتهام تجاوز به عنف و به جرم انتقال اطلاعات (امنیتی)، توهین کنندگان به مقدسات (عقیدتی)، قتل و حمل، خرید و فروش سلاح (امنیتی) نگه داری می شوند.

به گفته وی، زندانیان متهم به جاسوسی در بندهای ۱۲ اوین و رجایی شهر بیش از ۷۰ درصد زندانیان امنیتی کشور را تشکیل می دهند: «وقتی با هر کدام از آن ها وارد صحبت می شوی، متوجه می شوی که به هیچ وجه پروسه قانونی دادرسی برای هیچ کدام از این متهمان طی نشده است.»

آقای «س» که به علت فعالیت های دانشجویی در زندان است، در این زمینه به «ایران وایر» می گوید: «باوجود این که قانون در ظاهر سهل گیری بیش تری برای زندانیان سیاسی در نظر گرفته چون به زعم قانون گذار، زندانی سیاسی به نیت مجرمانه مرتکب عمل خلاف نشده است اما در عمل، سخت گیری بیش از حد نسبت به متهمان سیاسی و عقیدتی باعث شده که حتی مجرمانی که به اتهام اخلاص گری در زندان هستند، درخواست کنند از بند زندانیان سیاسی جدا شوند تا مشمول سخت گیری های زندانیان سیاسی نشوند.»

این فعال دانشجویی می گوید: «بارها شده که زندانیان امنیتی، به ویژه زندانیان متهم به جاسوسی با نامه و اعتراض علنی، خواستار انتقال خود به بندهای غیر سیاسی و جداسازی از زندانیان سیاسی بودند چون از تحریم هایی که علیه زندانیان سیاسی اعمال می شود، آن ها نیز متضرر می شوند؛ به عنوان مثال، حق تلفن زدن به خانواده یا ملاقات حضوری، مرخصی رفتن و دسترسی به امکانات عمومی ورزشی و آموزشی زندان و همه محدودیت هایی که برای زندانیان سیاسی وجود دارد، برای آن ها نیز اعمال می شود.»

این اعتراض ها گاه جواب داده اند: «زندانهای امنیتی و متهمان به جاسوسی از مرداد ۹۳ از بند ۳۵۰ جدا و به سالن ۱۲ اوین منتقل شدند. در زندان رجایی شهر نیز با اعتراض زندانیان سیاسی، القاعده از آن ها جدا و به سالن ۱۰ منتقل شدند و اکنون سالن هشت نیز به زندانیان مرتبط به داعش اختصاص داده شده اند. حتی به درخواست زندانیان سیاسی، هواخوری این دو گروه نیز چند سالی است که جداسازی شده است اما به دلیل کم بودن تعداد زندانیان سیاسی، زندانیان امنیتی مختلف هنوز در بند امنیتی این زندان نگه داری می شوند. هم اکنون حدود ۴۰ زندانی این بند از مجموع ۷۰ زندانی را بهایی هایی تشکیل می دهند که زندانی عقیدتی محسوب می شوند و اعتقادی به کار سیاسی و ورود به سیاست ندارند. فعالیت آن ها بر مبنای تبلیغ دین بهایی، برگزاری مراسم مذهبی و یا آموزش سایر بهاییان، تاسیس دانشگاه برای بهاییان و اداره جامعه بهایی بوده است. حدود ۱۰ نفر نیز متهم به جاسوسی نظامی و هسته ای هستند که بعضا در دادرسی ارتش به خاطر نظامی بودن شان محاکمه شده اند. حدود ۱۰ زندانی عضو پ.ک.ک و پژاک هم که سال های طولانی از عمرشان را در زندان گذرانده اند و حتی برخی از آن ها آموزش نظامی دیده بوده اند و برخی هم چون بعضی از اعضای القاعده در این زندان، توسط یک درگیری مسلحانه و گلوله خوردن دستگیر شده اند. چند زندانی دیگر به اتهام توهین به رهبر و سایر مقامات کشوری و مذهبی در زندان هستند که یا از گروه های مسلح پول دریافت کرده یا به این گروه ها کمک مالی کرده اند.»

از آقای «س» می پرسیم عمده زندانیان عقیدتی یا حتی امنیتی به چه گروه و جناح سیاسی وابستگی دارند؟ می گوید: «تفکیک این موارد امر دشواری است و نمی شود در این مورد یک اصل کلی و خط کشی شده ارائه داد. اما اگر بخواهیم به کلیت افراد نگاه کنیم، عمده فعالان حقوق بشر عموماً یا از احزاب چپی هستند یا اسلام گرایانی که قایل به قرآنتی "رحمانی" از اسلامند. اما تک و توک از افراد سلطنت طلب نیز این جا نگه داری می شوند که در قالب ملی

گرایی و با طرز تفکری باستانی به فعالیت پرداخته و خواستار بازگشت به گذشته اند. آن ها خود را ملی گرا می خوانند و انقلاب ۵۷ را محصول شورش اغتشاش گران کمونیست و مسلمان می دانند.»

او درباره زندانیان امنیتی که خط مشی مسلحانه را دنبال می کرده اند، می گوید: «زمانی تعداد افراد این دسته در بند ۳۵۰ در سال ۸۸ به ۵۰ نفر نیز رسید اما اکنون کم تر از ۲۰ نفر با این تفکر در زندان به سر می برند.»

[متن بالا رونویسی از اصل سند است. اگر به نکته‌ای برخورد کردید که دقیق رونویسی نشده است لطفاً به نشانی ایمیل در صفحه تماس با ما بفرستید]